

BoniOuderBulletin

JAARGANG 42 NUMMER 3 JULI 2021 EEN UITGAVE VAN DE OUDERRAAD

In dit nummer o.a.

> thema: toen en nu (en straks)

> verschillende generaties Bonifanten

> 5 vragen aan: Sabine Oudt

> foto's van toen

Boni-banden

“Bonifant ben je voor het leven”, kreeg ik als antwoord van Joost Broerse, Partnership Director van FC Utrecht, toen ik hem vroeg of hij wilde meewerken aan het jubileumboek. Binnen de kortste keren had hij drie oud-leerlingen uit zijn hoge hoed getoverd om mee te denken over de manier waarop wij aan sponsors kunnen komen voor het boek.

Ook benaderde ik oud-leerling Peter Berdowski. Ja, die man van Boskalis, van dat enorme schip in het Suezkanaal. Hij kwam meteen met de herinnering aan het kraambezoek bij ons thuis na de geboorte van onze zoon in 1972.

Ondanks de barre tijden in politiek Den Haag vond Xander van der Wulp tijd om een herinnering aan zijn Boni-tijd te schrijven. Aan de pretogen die hij nog steeds heeft, is het af te lezen dat hij het over het carnaval heeft.

Alle medewerkers aan het jubileumboek, dat volgend jaar verschijnt ter ere van het 100-jarig bestaan van het Boni, zijn direct betrokken bij het verleden of het heden van onze school. Dat maakt ook de voorbereidingen heel speciaal. Iedereen heeft een verhaal te vertellen. Wat me dan opvalt, is dat al die oud-leerlingen nog een vriendenkring aan het Boni hebben overgehouden.

Kennelijk een band die niet knelt, maar bindt.

Ton Drubbel

Toen, en nu nog steeds, wordt er veel aan theater gedaan op het Boni.

Op de cover een foto van een repetitie van

‘Op zoek naar Bonifatius’ het lustrumstuk uit 2012.

Toen en nu (en straks)

‘Toen en nu (en straks)’ is het thema van dit Boni Ouderbulletin. Volgend jaar wordt het honderdjarig jubileum van de school gevierd en dat is een mooie aanleiding om in deze BOB ook te kijken naar het verleden, naar hoe het nu gaat en een blik te werpen op de toekomst. We nodigden docenten, leerlingen en ouders uit om met elkaar in gesprek te gaan over de verschillen tussen toen en nu, en hun ideeën over later.

Soms liggen toen en nu dicht bij elkaar, zoals in het gesprek tussen eindexamenkandidaat Jet en brugklassers Raaf en Loïs. Heleen en Zara gingen allebei naar Taizé, maar Heleen deed dat 25 jaar geleden, of er veel veranderd is, is te lezen op pagina 8. Embert van Vegchel, oud-docent maatschappijleer, zit in de redactieraad van het jubileumboek en selecteerde voor de BOB foto’s-van-toen, te zien op pagina 6 en 7.

Over de nabije toekomst kunnen we zeggen dat na de vakantie het flexrooster wordt ingevoerd: leerlingen kunnen dan zelf kiezen voor extra vakondersteuning- en verrijkingslessen, voor inhaallessen of voor huiswerkuren.

Eén ding dat ook zeker is voor straks: nieuwe lokalen! De verbouwing van de school vordert gestaag. Nu wordt in het hoofdgebouw de kantine gesloopt en de media-theek in het bruggebouw wordt omgebouwd tot kantine. Voor de bovenbouw komen er tijdelijke uitgiftepunten. En straks, eind november 2021, zijn de eerste twee vleugels die verbouwd worden klaar. Het jaar erop, in augustus 2022 is het hoofdgebouw ook af.

En nu is dit schooljaar ook weer ten einde.

Fijne vakantie en veel leesplezier!

Marian Venemans
hoofdredacteur

www.foksuk.nl

Hou je van schrijven of tekenen?

En zou je graag meer betrokken willen zijn bij het Boni? Praten met docenten, leerlingen of schrijven over gebeurtenissen en ontwikkelingen?

Meld je dan aan als:

Redacteur van de BOB

Professionele ervaring is niet nodig!

- Je vergadert 3 x per jaar, voorafgaand aan elk nummer.
- Je schrijft of tekent 3 x per jaar een bijdrage.

Tijdens de vergadering bedenken en verdelen we onderwerpen. Je kunt altijd rekenen op de hulp van je collega-redactieleden. Interesse of meer weten? Stuur dan een mail naar onze hoofdredacteur **Marian Venemans: redactiebob@boni.nl**.

Ouders vertellen anoniem over hun Boni-kind.

Tussen hoop en vrees

Het begon eigenlijk vorig jaar al voor die van mij. Het werken naar het eindexamen 2021.

Want haar profielwerkstuk doemde al op in de verte. ‘En weet je pap, eigenlijk zijn de cijfers van 5VWO belangrijker dan je eindcijfers, want daar kijken ze vooral naar...’ Maar vooral dit examenjaar was voor die van mij een jaar tussen hoop en (zelf opgewekte) vrees. En daar doe je als ouder weinig aan. Natuurlijk, je zegt dat ze zich echt niet druk hoeft te maken. Dat je er van overtuigd bent dat ze gaat slagen. Dat ze gewoon net zo haar best moet doen als anders. Maar ja.

En dan de examenweken. Na elk examen even het gevoel gepeild. Dat was meestal best OK. ‘Beter dan ik verwachtte. Maar ik verwachtte er weinig van.’ En bij het nakijken slaat de twijfel extra toe. Ik hoor regelmatig: ‘Tenminste als ze de norm niet veranderen omdat het te makkelijk was.’ Een paar dagen na het laatste examen wachtte een andere horde: het theorie-examen. Dezelfde twijfels. Dezelfde geruststellingen. Binnen een kwartier stond ze buiten: **geslaagd**.

Dan komt de grote dag. De dag dat je tussen 13.30 en 14.30 niet gebeld wilt worden. Samen kijken naar een telefoon die niet gaat. En na 14.30 nog niet durven juichen. Want wachten op het verlossende telefoontje dat ze geslaagd is. ‘Dit kwartier duurt nog langer dan het vorige uur.’ En toen werd er gelukkig gebeld. Geknuffeld. De tas aan de vlag aan het huis. Foto’s. Appjes. Geen twijfel meer. Zie je wel.

Bijna 100	2
Redactioneel	2
Die van mij	3
Thema: toen en nu (en straks)	4
Thema: Foto’s van toen	6
Thema: Leerlingen toen en nu	8
5 vragen aan: Sabine Oudt	10
Wat een vak: Kees Hooy en Maartje Tweeboom	12
Column: Leven op het Boni, twee generaties	14
Uit de ouderraad	15

‘Ik had niet verwacht dat ik zo snel vrienden zou maken’

Brugklassers Raaf en Loïs in gesprek met eind-examenleerling Jet over verwachtingen, de realiteit en toekomstdromen.

Toen

Raaf: “Op de basisschool had ik al veel gehoord over het Boni. Ook van mijn ouders en oom, die zelf ook op het Boni hebben gezeten. Ik hoorde dat ze werkten met iPads, dat leek me heel gaaf. Ook het toneel trok me aan en natuurlijk dat het zo dichtbij mijn huis is. Waar ik vooral zin in had was een nieuw leven, een nieuwe Raaf.”

Loïs: “Ja, die afstand was ook een reden voor mij. Ik weet niet meer echt wat ik dacht, behalve dat het er heel gezellig uitzag op de Open Dag. Er gingen wel horrorverhalen rond over de hoeveelheid toetsen...”

Jet: “Bij mij ging juist het verhaal dat er weinig toetsen zouden zijn! De keuze was makkelijk, mijn broer zat erop, dus ik kon gewoon doorstromen. En het was om de hoek, wat ook een belangrijke reden was, want ik vertikte het om een half uur naar school te moeten fietsen. Heel spannend, die eerste weken in de brugklas. Ik weet nog dat er veel groepjes waren in de klas. De coole kinderen, de nerds. Het ging er toen echt om waar je bij hoorde. Geweldig waren de schoolfeesten! Iedereen had een thema, samen eten met vriendinnen. Daarna vielen de groepjes weg, want je raakte daar bevriend met iedereen.”

Nu

Loïs: “Die groepjes zie ik bij ons ook wel. Maar wij hadden geen kamp en geen feesten. Wat ik nu vooral merk is dat ik het leren heb onderschat. Zo’n apart brugklasgebouw is wel heel fijn als je nieuw bent.”

Raaf: “Ik had ook niet verwacht dat het zo veel zou zijn. Het leren, het huiswerk, dat is soms wel lastig. En ik had ook niet verwacht dat ik zo snel vrienden zou maken, die had ik op de basisschool niet veel. Nu voel ik me echt welkom in mijn eigen klas.”

Jet: “Ik ken Loïs en Raaf, omdat ik hun leerlingmentor ben. Dat is iets waar heel veel mensen zich voor opge-

‘Je raakte bevriend met iedereen’

Thema Toen en nu (en straks)

ven. Alleen dit jaar is het wel een beetje gek. Terwijl zij thuis zaten, waren wij op school. Wel leuk aan de ene kant, de hele kantine voor jezelf... Maar de taak als leerlingmentor werd veel kleiner. Er was geen brugklaskamp, onze roosters sloten niet aan, dus we konden er niet veel voor ze zijn.”

Raaf: “Soms wat teleurstellend, dit eerste jaar, een soort van half nieuw leven, van achter een scherm pie online.”

Loïs: “Aan de ene kant stom, elkaar niet of minder zien. Maar aan de andere kant was dat thuiswerken ook soms heel chill, lekker uitslapen!”

Jet: “Ook voor ons was het teleurstellend, de eindexamenreis ging niet door. Daar keek iedereen zo naar uit! Naar Marokko of München, waar dan ook, samen met elkaar op reis! Het is sowieso een vreemd laatste jaar. We zijn nu bijna klaar, normaal gesproken een tijd om te feesten, maar dat kan niet nu. En ook heel gek om straks voor de laatste keer door de school te lopen...”

Straks

Raaf: “Ik heb nog geen idee hoe mijn toekomst op het Boni gaat zijn. Mijn doel is op het gymnasium te blijven. Techniek en kunst hoeft van mij niet, maar Duits heb ik wel weer zin in. En ik heb heel veel zin om bij Primeur te gaan.”

Loïs: “Duits lijkt mij ook leuk. En scheikunde en natuurkunde.”

Jet: “Het is niet zo dat je dan iedere dag spullen bij elkaar mag gooien en dat er iets gebeurt hè...”

Loïs: “Ik wil misschien iets met medicijnen gaan doen, dus dan heb ik het nodig.”

Raaf: “Ik wil wel graag iets met economie gaan doen.”

Jet: “Mijn plan is nu eerst slagen. Dan neem ik een tussenjaar. Het is mijn droom om skiles te geven in Oostenrijk, dus dat ga ik doen! Daarna is nog de vraag. Misschien Rechten, maar ook de universitaire Pabo vind ik interessant. Mijn tips voor jullie: het klinkt logisch, maar begin op tijd met het leren voor je toetsweek. Ik kende het al dagen van tevoren en had daardoor geen stress. Je huiswerk bijhouden scheelt ook heel veel. Oh en als je eenmaal in het hoofdgebouw zit, ga dan als je te laat bent niet via de hal, want daar staat de rector... En ik hoop dat je meneer ten Broeke krijgt voor wiskunde, dat is echt zo’n goede leraar. Hij heeft mij enorm gemotiveerd.”

TEKST: Simone van Alphen BEELD: Erik Kottier

Toneel
 Toneelstuk 'De Ingebeelde Zieke' in 1934 ↴
 ← Theatergroep Primeur in 2009

Thema **Toen en nu** (en straks)

Reizen
 4Gym en 4HBS op Schiphol in 1939
 De reis naar Xanten in 2015 ↴↴

Sportdag
 ↓ Sportdag 1942 • Voetbal, het leerlingenteam in 1992 ↴

Bijna 100 jaar

In de aanloop naar het 100-jarig jubileum kijken we vast terug in beelden. Een voorproefje op het jubileumboek, waar hard aan gewerkt wordt.

herinneringen

BEELD: Boni Archief. Met dank aan Embert van Vegchel

Eindexamenklas
 Examenfoto HBS 1946
 ← ← ← ← ← 5 Havo 1980

Twee generaties Bonifanten 'We werden in Parijs gewoon losgelaten'

Een interview met Olivier, zijn moeder en zijn twee tantes: allemaal Bonifanten

Voor Olivier was de keus voor het Bonifatius niet vanzelfsprekend, hoewel zijn twee tantes en zijn moeder goede herinneringen hebben aan hun Bonitijd, inmiddels 30 jaar geleden.

"Het voelde wel vertrouwd en fijn, dat sommige leraren mijn moeder nog in de klas hadden gehad. Maar het is ook best gek", zegt Olivier (2G1) terwijl hij met zijn tantes en moeder door het fotoalbum bladert. Sophie, de jongste tante, deed eindexamen in 2004, Saskia, de oudste, in 1994 en zijn moeder Marieke in 1995. Andere tijden waren het toen zeker.

Acht open dagen

Voor Saskia was de keus voor het Boni makkelijk. Ze had gymnasiumadvies maar wilde niet kiezen voor een categoriaal gymnasium. Dan bleef het Bonifatius over. Ze woonde in Houten; toen ging nagenoeg iedereen van onze katholieke basisschool naar middelbare scholen in Utrecht. Dat is nu wel anders. Haar eigen zoon gaat naar

Nieuwegein, ook omdat in Utrecht het systeem voorrang geeft aan kinderen uit Utrecht.

De andere zussen volgden, die bezochten niet eens meer open dagen van andere scholen. Voor Olivier was dat anders, hij had keus uit tal van Utrechtse middelbare scholen en bezocht wel acht open dagen. De keus viel uiteindelijk op het Boni, en daar waren zijn moeder en tantes stiekem best trots op.

Demonstratie organiseren

De drie zussen prijzen het Boni om de sfeer. De vrijheid: je kon een idee hebben en werd dan gestimuleerd om het concreet te maken of daadwerkelijk uit te voeren. Zo organiseerden Saskia en Marieke in 1993 met een clubje Bonifanten een demonstratie tegen racisme. Een aantal docenten van de school hielp hen daarbij, gaf de ruimte en steun.

De zussen hebben ook alle drie een warme vriendenkring overgehouden aan het Boni. Ze zien een aantal klasgenoten van toen nog steeds. Saskia is zelfs getrouwd met een klasgenoot met wie ze in 6vwo verkering kreeg, een Boni-stelletje dus.

Geen mobiele telefoon

Als de excursies ter sprake komen, is de vrijheid die de oudere generatie kreeg vooral iets waarover Olivier zich verbaast. "Toen wij naar Parijs gingen, in de tweede of derde klas, werden we daar gewoon losgelaten", vertelt Saskia. "We moesten 's avonds om 19.00 uur weer bij de Place de la Concorde zijn, want dan zou de bus naar Utrecht weer vertrekken." Er waren geen mobiele telefoons. Natuurlijk ontbrak er een leerling op de afgesproken tijd. Maar daar werd nauwelijks heisa van gemaakt, er ging geen amber alert uit, noch werd de politie ingeschakeld. De bus vertrok gewoon, een van de leraren bleef achter om de verloren leerling op te wachten. En uiteindelijk kwam het allemaal goed. "We maakten ons geen zorgen", aldus Saskia. Vol verbazing hoort Olivier het verhaal aan, dat zou mevrouw de Reus, zijn Franse juf nooit doen. Maar... ook mevrouw de Reus was er al bij als docent in die jaren!

TEKST EN BEELD: Marieke Spee

Taizéreis toen en nu

'Na twee dagen went de stilte'

Zaterdag 14 juli vertrekt voor de 29ste keer een groep van meer dan 60 Bonifanten voor een week van bezinning, ontmoeten, onthaasten, ontdekken en verzoenen naar de internationale christelijke oecumenische gemeenschap van Taizé in Bourgondië.

"Je kunt het niet uitleggen, je moet er gewoon geweest zijn". Heleen (eindexamen 1998) en Zara (dit jaar eindexamen VWO) zijn het erover eens: een Taizéreis is heel bijzonder. Voor beiden is het één van de hoogtepunten uit hun Boni-tijd. Beide zijn niet gelovig. Heleen: "Ik weet nog dat ik in de bus zat en dacht: hoe ben ik hier terechtgekomen?" Zara herkent dat.

Ondanks dat ze vooral voor het sociale ging heeft ze er veel aan overgehouden. "Een groot deel is nadenken".

Laatste stuk lopen

Elk jaar organiseert het Boni de eerste week van de zomervakantie een reis naar Taizé.

"Nog steeds Ton Jansen?! Ik vond hem toen heel oud, maar waarschijnlijk was hij heel jong" lacht Heleen. Hun bus reed 's nachts. "En dan waren we er in de ochtend en dan moesten we het laatste stuk lopen". Dat herkent Zara niet, die werd gewoon in het dorp afgezet. Wel herkent ze ook het boekje waarin je over jezelf vertelt. "Dat zal nu wel helemaal digitaal gaan" verwacht Heleen, "bij ons was dat handgeschreven en van die zwart-wit pasfoto's die helemaal onherkenbaar werden door het kopieerapparaat." Maar nee, dat is niet veranderd: de deelnemers aan de reis leveren nog steeds handgeschreven hun stukje voor het boekje in.

Niets digitaal

Ook de souvenirs zijn hetzelfde: zowel Heleen als Zara hebben handgemaakte

schaaltjes van keramiek. "En iedereen geeft elkaar kettinkjes, op het laatst heb je van allerlei mensen sieraden". Ook de dienst is hetzelfde gebleven. De aanvankelijke ongemakkelijkheid van 10 minuten stilte delen Heleen en Zara. "Ik kon eerst mijn lachen niet inhouden", bekent Zara. "In onze tijd had iedereen een digitaal horloge, op het hele en het halve uur hoorde je opeens allemaal piepjes", herinnert Heleen zich. Maar na twee dagen went de stilte en het zitten op de harde grond. "Alles is zand, niets digitaal, je bent echt afgesloten van de wereld die kent."

Post van mijn ouders

Zara heeft haar telefoon niet gemist tijdens de week. Heleen had nog geen telefoon: ouders kregen het adres van Taizé en de begeleiders hadden de gegevens van de leerlingen. "Ik kreeg tijdens die week post van mijn ouders." Wat wel veranderd is, is roken en drinken. Heleen rookte mentholsigaretten, want die werden het minst gebietst. En er werd beperkt alcohol geschonken. Zara: "Dat kan nu écht niet meer."

TEKST: Marian Venemans BEELD: Heleen de Haan / Zara Göçer

WISKUNDELES IN 2021

Ik heb pauze nodig, een pauze van meningen.

In tijden van corona lossen we geen vergelijkingen op.
We maken vergelijkingen die niks oplossen: gewoon een griep, een Wereldoorlog.
Het virus versnelt, maatregelen te streng, nee te mild, demonstraties te wild.
We raken verdeeld en ontaarden in geweld.

Geweld tegen hulpverleners, dat is wat om lik op stuk vraagt.
Maar wat maak je stuk met een man in de lik, als celstraf recidive niet verlaagt?
Geplaagd door omstandigheden en cijfers die niet verzachten, maar wel verklaren.
Moeten we die negeren, zodat je de mening van de massa behaagt?

Ben je voor een stikstofquotum dan ben je tegen boeren.
Reis je met het vliegtuig, dan ben je egoïst.
Een racist als je voor Zwarte Piet bent, een landverrader wanneer tegen.
Verraderlijke verdeeldheid die pleit voor ik en jij in plaats van wij, alsmaar kwader.

Eén wereld die we moeten delen, maar machtsverheffen komt voor delen.
Dat weten machtige verheffers van stemmen die klagen en beschuldigen.
Die geweldschoppers haten of huldigen.
Zoveel meningen, hoe kunnen wij dan helen?

En als ik hier al van kan balen, hoe is dit dan voor mijn leerlingen?
Die informatie halen uit veel meer kanalen, sociale media en asociale verhalen.
Waar waarheid en meningen worden vermalen, onderscheid moeilijk is te bepalen.
Geen oplossingen voor problemen, maar zoveel meningen dat je erin kan zinken,
zwenken, verdrinken, zonder na te hoeven denken.

Daarom deel ik soms liever quotiënten dan mijn mening.
Vind ik weer de rust die er in algebra was.
Dan voel ik weer vaste grond onder m'n voeten.
In de veilige haven van de wiskundeklas.

Bij wiskunde beschrijven we een geworpen steen niet als vandalisme of verzet,
maar als 'parabool'.
Bij wiskunde differentiëren we niet naar ideologie, maar naar x.
Bij wiskunde hoeft iets niet makkelijk te zijn om toch logisch te zijn.
Bij wiskunde hebben we machten in plaats van macht.

Zijn negatief en positief allebei neutraal.
Niet langer verdeeld, maar universeel.
Soms irrationaal, nooit irrationeel.
Oordelen onnodig, meningen overbodig.

Bij wiskunde heeft elk probleem een oplossing,
Zelfs als die er niet is.
Machtig mooi, elegant, logisch, zeker en wis.
Even pauze van de meningen, tot het weer pauze is.

Tekst: Sabine Oudt

SABINE OUDT, DOCENT WISKUNDE

'Houvast in een wereld vol onzekerheden'

Het thema van deze BOB; 'toen, nu en straks', past helemaal bij Sabine Oudt, vorig jaar gestart als docent wiskunde op het Boni. Ze was manager bij ABN AMRO, geeft nu wiskundeles aan 1G2, 3A4 en 4 Havo en heeft volop ideeën voor een betere, toekomstige wereld. Over de wereld van nu schreef ze een gedicht waarin emotie en wiskundige ratio elkaar afwisselen... het kenmerkt haar ook!

1. Wie is Sabine Oudt?

"Ik ben 32 jaar, woonachtig in Utrecht met mijn man Jacob en ons zontje Clint van bijna 2. Ik heb afgelopen jaar de overstap naar het onderwijs gemaakt en ben nu wiskunde-docent op het Boni. Ik vind het erg leuk om juist op het Boni les te geven, mijn vader is namelijk oud-leerling. Mijn hobby's zijn naar stand-up comedy en cabaretvoorstellingen gaan, kringloopwinkels afstruinen, door ons mooie stadsie wandelen en lekker koken en eten. Mijn leven probeer ik zo duurzaam mogelijk te leven; wasbare luiers voor Clint, tweedehands kleding, vakanties met fiets of trein en een veganistisch dieet. Het geeft me voldoening op deze manier iets bij te dragen aan een betere wereld."

2. Hoe zag jouw werkende leven er uit voor het Boni?

"Ik heb aan de Universiteit Utrecht een bachelor Wiskunde en een master Science and Business Management gedaan.

Na mijn studie ging ik aan de slag bij ABN AMRO. Hier werkte ik met veel plezier en passie aan het opzetten van financieringen van publiek-private samenwerkingen voor kwetsbare doelgroepen. Denk aan jongeren in uitkeringssituaties, mensen met kanker en ex-gedetineerden. Dit was een niche binnen de bank die we in 2018 in een aparte sociale onderneming onderbrachten: Social Finance NL. Met een heel klein en hecht team begonnen we een organisatie die echt een verschil maakt in

hoe maatschappelijke uitdagingen aangepakt worden. Een geweldige tijd!"

3. Maar dan toch de overstap naar het onderwijs?

"Dat ging eigenlijk wel op een vreemde manier! Ik had het heel erg naar mijn zin bij Social Finance NL. We waren echt een hechte vriendengroep geworden en het werk zelf gaf

ook enorm veel voldoening. Toen werd ik zwanger van Clint en na zijn geboorte stond m'n hele leven op z'n kop. Tijdens onze eerste wandeling buiten na de bevalling zei ik tegen mijn man Jacob; 'Volgens mij moet ik wiskunde-docent worden.' Ik schrok er zelf van en ik wuifde het weg als op hol geslagen hormonen. Toch bleef het idee hangen, dit ben ik gaan onderzoeken en uiteindelijk besloot ik de sprong te wagen. Ik heb er nog geen seconde spijt van!"

4. Vind je het plezier dat je toen had ook terug bij het Boni?

"Het leukste aan mijn werk bij Social Finance NL vond ik de wiskundige kant en het directe contact met de mensen voor wie je iets kan betekenen. Juist die twee zaken zijn nu het grootste deel van mijn werk op het Boni. Ik vind het geweldig om met leerlingen in contact te zijn en ze te kunnen helpen. Ieder mens heeft wat bijzonders en moois en dat zie ik ook bij mijn leerlingen terug. Het feit dat ik dit mag doen binnen de context van het mooiste vak dat er is, wiskunde, voelt elke dag weer als een cadeautje. Wiskunde geeft me houvast in een wereld die vol met onzekerheden zit; corona, klimaatverandering, iedereen heeft er een mening over. Wiskunde levert een meer universele waarheid, dat daardoor bijna meditatief van aard is. Dat heb ik in een gedicht verwerkt."

5. Welke dromen heb je voor de toekomst en hoe past het Boni daarin?

"In mijn carrière voor het Boni was duurzaamheid een enorm belangrijk thema en dit lag aan bijna elke beslissing, groot én klein, ten grondslag. Het lijkt mij enorm gaaf en bijzonder om hier ook bij het Boni nog meer mee te doen; om sociale en ecologische duurzaamheid echt tot in de haarvaten van het Boni te laten bruisen. Stiekem droom ik van projecten in samenwerking met leerlingen om de school te verduurzamen, bijvoorbeeld waarbij de school-kantine overgaat op een plantaardig aanbod. Ons consumptiegedrag bepaalt hoe de wereld eruitziet en onze leerlingen zijn de generatie die de toekomst van de aarde en haar bewoners zullen bepalen. Dus wat is een mooiere plek om te bouwen aan een duurzamere wereld dan een middelbare school?"

Visuele lesmethodes hebben enorme vlucht genomen

‘Ze ontwikkelen inventiviteit, teamgevoel en leervermogen’

Het 100 jarig jubileum staat voor de deur. Tijd voor reflectie op de ontwikkelingen in het onderwijs bij het Boni! We spraken met **Kees Hooyman**, sinds 1986 docent Natuurkunde, en **Maartje Tweeboom**, sinds 1999 docente Engels.

Kees Hooyman: “Toen ik begon in ’86 waren we met 5 eigenwijze mannen met name bezig ervoor te zorgen dat leerlingen de toetsstof beheersten. Ieder op zijn eigen manier. Dat is in de loop der jaren behoorlijk veranderd. Het begon in mijn herinnering toen we als natuurkunde-sectie in de jaren ‘90 gezamenlijk mochten nadenken over de inrichting van een nieuw lokaal. We hebben toen goed gekeken naar de optimale omgeving om natuurkunde te leren begrijpen.”

Van formulekunde naar natuurkunde

“Er is over de jaren een duidelijke beweging geweest van het kunnen reproduceren en toepassen van formules naar het begrijpen en kunnen uitleggen van natuurkundige fenomenen,” vertelt Hooyman. “Dus niet eerst de definitie van spanning, maar eerst het lampje, de batterij en wat er gebeurt. Ook het lesmateriaal hebben we daarop aangepast. Elk onderwerp starten we met het beschrijven en uitleggen van het principe. Pas daarna de theorie.”

Maak-onderwijs stimuleert

Het nieuwe Bonigebouw komt er aan, weer zo’n moment voor een nieuw lokaal? Hooyman: “We zitten straks in een nieuwe bèta-vleugel dicht bij elkaar met de exacte vakken en techniek. Er komt een speciale ruimte waarin leerlingen zelf aan de slag kunnen. Daar staat bijvoorbeeld een 3D-printer of een lasersnijder. Ik zie bij het keuzevak Robotica wat ‘maak-onderwijs’ met leerlingen doet. Ze gaan zelf aan de slag met programmeren en techniek. Ze maken robots en doen mee aan wedstrijden met andere scholen. Daarmee ontwikkelen ze inventiviteit, teamgevoel en leervermogen. Door het nieuwe

gebouw en het flexibele rooster, ontstaan er nog meer mogelijkheden op dit vlak. Daar kijk ik enorm naar uit. Over een paar jaar komt mijn pensioendatum er aan, maar ik wil nog veel doen en verbeteren.”

Digitale natuurkunde

Wat heeft corona gedaan? Hooyman: “Hoe breng je natuurkunde digitaal goed over? We werken met filmpjes in power point-presentaties en volgen daar inhoudelijk en visueel de lesstof. Ook werken we met een digitale quiz om de leerdoelen te toetsen. Dat werkt erg goed. Post-corona kunnen we dit ook blijven gebruiken. Het blijkt namelijk dat deze filmpjes voor leerlingen goede behapbare informatie is om te gebruiken als voorbereiding op toetsen.”

Het Boni gevoel

Maar niet alles verandert. Veel mensen nu, maar ook vroeger, hebben het over dat specifieke Boni gevoel. Waar zit ‘m dat in? Hooyman: “Dat heeft voor een deel te maken met de katholieke achtergrond van het Boni. Regels zijn er met een bepaald doel. En dat doel dien je in de gaten te houden. Ook als dat betekent dat je de regels even moet laten voor wat ze zijn. Bij het Boni is dat doel om vanuit de kernwaarde verbondenheid te werken aan goed onderwijs. Die betrokkenheid voelde ik bij binnenkomst en dat is nog steeds zo. Het is iets waar ook energie in wordt gestoken. Het wordt goed onderhouden. Bijvoorbeeld door de kampen te organiseren, door met klassen echt samen aan de slag te gaan, door extra activiteiten zoals toneel.”

Muurtegeltjes vertrouwd

Maartje Tweeboom, docente Engels, beaamt dat. “Toen ik voor het eerst als stagiair in 1998 in de grote hal van het Boni stond, deed dat me denken aan mijn eigen middelbare-schooltijd in Gorinchem. Een fijne tijd. De muurtegeltjes en de geur waren hetzelfde. Mijn school had ook katholieke roots overigens. Na mijn start op het Boni merkte ik al snel dat er nauwelijks eilandjes waren. Niet tussen leraren, niet tussen leraren en leerlingen en ook tussen leerlingen was er een grote saamhorigheid. Knus en vertrouwd. En dat is hetzelfde gebleven. Onlangs beschreef een leerling uit de leerlingenraad het Boni-gevoel als: ‘Iedereen wordt in zijn waarde gelaten. Je kan zijn wie je bent.’ En dat is ook hoe ik het nog steeds voel.”

Visuele lesmethode

“Kort na mijn stage ging ik aan de slag als docent Engels. De vakgroep was groot, want Engels is vanaf de brugklas tot examen een verplicht vak. De aanpak was destijds no-nonsense. Gewoon zorgen dat je goed Engels leert. Niks mis mee. En tot op zekere hoogte is dat nog steeds zo. Ik zie wel een paar belangrijke ontwikkelingen. Om Engels goed over te brengen zijn er 3 routes: mondeling, visueel en schriftelijk. Met name de visuele component vind ik belangrijk. Daar zijn veel meer mogelijkheden gekomen. Denk aan de mogelijkheden van internet, de iPad en het digibord. Het is integraal onderdeel geworden van het lesgeven en maakt lessen interactiever. In het begin maakte ik nog tekeningen op het krijtbord.”

Wanna & gonna

“De toename van gamen, het gebruik van social media maar ook de toegenomen aandacht op de basisscholen voor Engels hebben ervoor gezorgd dat het startniveau qua spreken en schrijven van Engels beter is geworden. Een ander opvallend element is de ‘afkortingstaal’. Ik zie in teksten leerlingen bijvoorbeeld ‘u’ schrijven in plaats van ‘you’. En de gonna’s en wanna’s zijn ook niet van de lucht.”

Distance makes the heart grow fonder

“Corona heeft de visuele lesroute versneld verder ontwikkeld. We hebben veel kunnen uitproberen en uitvinden. Wat dat betreft heel interessant en nuttig. We maken over diverse onderwerpen zelf filmpjes die we in Teams gebruiken voor de lessen. Voor leerlingen zijn die ook handig als naslagwerk. En ook wij kunnen ze vaak hergebruiken.”

“We zijn overigens wel heel blij dat we onze leerlingen weer op school hebben. Leuk al die digitale opties, maar ik heb ze echt gemist in de klas. In het Engels zeggen ze wel ‘distances makes the heart grow fonder’. En dat is echt zo.”

Fouten maken en je talenten ontdekken

“Straks met het flexrooster en het nieuwe gebouw zetten we de volgende stap qua onderwijs. We kunnen nog meer maatwerk bieden. Een leerling die moeite heeft met luistertoetsen kan ik vragen in de mediatheek zelf te oefenen. Een leerling die moeite heeft met teksten, kan zelfstandig met een woordenboek naast de klas aan de slag. Er komen glazen wanden tussen het lokaal en de ‘zelfstandig werken ruimtes’, waardoor we als docent goed overzicht kunnen houden.” De leerlingen zijn overigens eigenlijk vooral nog hetzelfde. Tweeboom: “Het blijven gewoon jongvolwassenen die in een veilige setting veel fouten mogen maken, daarvan kunnen leren en hun talenten ontdekken.” En daarin spelen Tweeboom en Hooyman allebei met veel plezier een inspirerende rol. In de vorige eeuw en nu nog steeds.

TEKST: Arien Bikker BEELD: Erik Kottier

Dubbelleven

‘Mijn zoon herkende me eerst niet’

Het is zomer 2019, mijn zoon is 11 jaar oud. Hij gaat naar de middelbare school. Een half jaar eerder hebben we open dagen bezocht. Vrije scholen, muzikale scholen, ouderwetse scholen, moderne scholen: het aanbod was overweldigend. Hij koos voor het Boni. Van binnen juichte ik. Het Boni was ook mijn middelbare school. Ik kan me niet herinneren dat ik zoveel open dagen heb bezocht voordat ik de keuze voor het Boni, 30 jaar geleden inmiddels, maakte.

Met mijn zoon liep ik weer door de gangen van de school, aan de muur hing een foto, van ons eindexamenjaar. Ik had mijn haar toen donker geveerd, mijn zoon herkende me eerst niet. We bezochten een les, geschiedenis van de heer Schleijpen, mijn mentor in mijn eindexamenjaar. Toen net begonnen, nu op weg naar zijn pensioen. Hij kent me nog, en ik denk dat hij extra zijn best doet om de les leuk te maken voor deze nieuwe lichting. Dat lukt.

Als een warm bad

We komen meer bekende gezichten tegen, mevrouw Herber, de tekenlerares, mevrouw de Reus, nog altijd geeft ze Frans. Mevrouw Buhring, ze zat bij mij in de klas, nu geeft ze Duits op de school waar ze zelf eindexamen deed. Het voelt voor mij als een warm bad. Ik ben bijna jaloers op mijn zoon, als ik denk aan de tijd die hij tegemoet gaat. Wat een avontuur: nieuwe vakken, nieuwe mensen, feestjes, reisjes en uitstapjes. Die tijd waarin je alles voor de eerste keer

meemaakt, het heeft op mij een onuitwisbare indruk gemaakt. De carnavalsfeesten, tot diep in de nacht, de excursies naar Ameland, de Ardennen en Taizé.

Een goede keus

Mijn zoon is enthousiast. Hij lijkt op mij, althans dat zeg ik altijd. Hij heeft dezelfde behoefte aan geborgenheid en gezelligheid en voelt de sfeer feilloos aan. Het Boni lijkt mij een goede keus voor hem en dat ziet hij zelf ook zo.

Op brugklaskamp

Een half jaar later breng ik hem naar school met een weekendtas achterop zijn fiets. Hij gaat op brugklaskamp. Ook ik ging 30 jaar geleden. Gelukkig waren er toen een paar meisjes van mijn basisschool die bij mij in de klas zaten en die ik dus kende. Maar ik fietste naast een meisje dat ik niet kende, aan het eind van de week was ze mijn beste vriendin en dat is ze mijn hele middelbare-schooltijd gebleven. Mijn zoon kent niemand,

nog niet. Mijn hart breekt. Maar zijn mentor begroet hem enthousiast en ik slik mijn zorgen weg. Een paar dagen later haal ik hem op. Hij is schor, moe maar heeft een fantastische week gehad. Nu twee jaar later, heeft hij een groep leuke nieuwe vrienden om zich heen.

Met zoveel warmte

Als oud-leerling en journalist schrijf ik mee aan het Boni-boek dat volgend jaar zal verschijnen ter ere van het 100 jarig jubileum van de school. Ik ga langs bij oud-docenten en conrectoren en spreek met ze over de veranderende tijden op het Boni. Ze kennen me vaak nog, al weten ze niet precies welk jaar en halen ze mij en mijn twee zusjes die ook op het Boni zaten soms door elkaar. Ze vertellen met zoveel warmte over hun school, hun leerlingen en ik zie nu nog beter hoe fijn die middelbare schooltijd was op deze school. Ontplooiing en ontwikkeling De wiskundeleraar die een leerling hielp een voldoende voor wiskunde te halen en zo het eindexamen te halen. Door haar even wat extra uurtjes in de les te nemen, en te focussen op wat ze wel begreep. Ze groeide uit tot een bekende actrice. De leerling die niet loskwam op de schoolfeestjes en zich geen houding wist te geven. Hij werd opgenomen in de barcommissie. Op feestjes was hij voortaan populair want hij gaf wel eens een biertje gratis weg. Wat mooi hoe alles in het teken staat van ontplooiing en ontwikkeling van leerlingen en hoe betrokken docenten daarbij zijn. Natuurlijk zijn er ook andere verhalen, maar ik hoop dat mijn zoon over 30 jaar zijn middelbare-schooltijd net zo koestert als zijn moeder.

TEKST EN BEELD: Marieke Spee

Klankbord voor schoolleiding

Het Boni is in beweging en aan het (ver)bouwen. De ouderraad wordt bij elke beweging meegenomen, geïnformeerd en geklankbord. Zo bouwt de ouderraad mee aan een prettige leeromgeving voor alle leerlingen.

Aan de buitenkant is de bouw goed te volgen, maar ook achter de schermen wordt gebouwd. Er wordt intern invulling gegeven aan een hernieuwde manier van lesgeven. De ouderraad is de laatste maanden met de schoolleiding uitvoerig in overleg over onderwijsvernieuwing met het oog op de nieuwbouw en het volledig opengaan van de school. Enkele leden uit de ouderraad proberen tijdens de vergaderingen altijd voldoende informatie op te halen bij de ouderraadsleden zodat zij goed geïnformeerd en onderbouwd een stem kunnen uitbrengen tijdens de MR-vergaderingen.

Thema-avond

Elk jaar organiseert de ouderraad een thema-avond voor alle ouders van het Boni. Deze vond 21 april online plaats. Onderwerp van de thema-avond was verslaving en werd georganiseerd door stichting Be Aware. Diverse vormen van verslaving passeerden de revue. Game, telefoon, drank, drugs... Ouders konden interactief vragen stellen, maar ook beantwoorden. Zowel de inhoud als deze aanpak werd goed ontvangen door deelnemende ouders.

ALV

Eind mei vond de uitgestelde algemene ledenvergadering (ALV) plaats voor alle ouders. Naast leden van de ouderraad namen ook vijf ouders deel aan deze ALV. Zij wilden zich graag laten informeren over het reilen en zeilen in de ouderraad. Onder andere de jaarrekening, de begroting en het jaarverslag werden gepresenteerd. Er werd afscheid genomen van ouderraads-lid, Meta Vos, zij heeft vele jaren zitting gehad in de ouderraad en was vanuit de OR onder andere de katalysator achter het zorgplan op het Boni en organiseerde thema-avonden. De OR, maar ook rector Hanneke Schreuder heeft haar hartelijk bedankt voor haar inzet. Tijdens de ALV werden de nieuwe OR leden benoemd.

Heeft u interesse om te klankborden met de schoolleiding en zitting te nemen in de ouderraad? Stuur ons een mail naar ouderraad@boni.nl

Miranda Hooghart
Voorzitter Ouderraad St. Bonifatius College.

colofon

Het BoniOuderBulletin is een uitgave van de oudervereniging van het St. Bonifatiuscollege en verschijnt drie keer per jaar. Het wordt aan de leerlingen mee naar huis gegeven en is als pdf te lezen op de website.
E-mail: redactiebob@boni.nl

OUDERRAAD

Vanuit de oudervereniging, waarvan alle ouders automatisch lid zijn, wordt elk schooljaar een ouderraad samengesteld. Op de schoolwebsite heeft de ouderraad zijn eigen pagina, waar agenda, notulen van de ALV en het jaarverslag zijn te downloaden. www.boni.nl

DAGELIJKS BESTUUR OUDERRAAD

Miranda Hooghart, voorzitter
Jeroen Moonen, penningmeester
Mariette van Beusekom, secretaris
E-mail: ouderraadboni@gmail.com

REDACTIE BOB

Simone van Alphen
Evelien Baljet
Ariën Bikker
Bianca Groenewegen
Miranda Hooghart
Roel Nagelmaeker
Manon Sevenheck
Marieke Spee
Marian Venemans (hoofdredacteur)
Mark Westbeek (eindredacteur)

VORMGEVING

Libertas Pascal

FOTOGRAFIE

Erik Kottier

DRUKWERK

Libertas Pascal, Utrecht

ONZE NIEUWE TROTS: TULPENBOLLENPAPIER

Drukken op duurzaam papier is bij ons al de standaard, maar we zijn altijd op zoek naar nieuwe ontwikkelingen in de papierwereld die aansluiten bij ons circulaire wereldbeeld. Voor een klant zochten wij naar iets speciaals.

Na een korte zoektocht kwamen we uit bij papier gemaakt van tulpenbollen. In het puntje van Noord-Holland bedacht bollenkweker Tinus samen met zijn zwager Peter de eerste aanzet voor het tulpenbollenpapier.

Tinus Teeuwen kweekt bloembollen op zeventig hectare

grond. Tot voorheen kwam het overschot aan tulpenbollen terecht op de composthoop of de bio-vergister. Maar sinds 2018 worden de bollen verpulverd en verwerkt tot papier. In de papierfabriek Schut Papier uit Heelsum wordt het pulp van de tulpenbol (20%) vermengd met een houtvrije cellulose. Een 100% Nederlands product dus! In het tulpenbollenpapier is op subtiel manier zowel de bruine schil (het huidje) als de glanzende binnenzijde van de bol zichtbaar. Het papier is goed te bedrukken en prima te rillen en vouwen.

WIJ ZIJN DIE LEUKE DRUKKERIJ IN UTRECHT: SOCIAAL, LOKAAL, DUURZAAM EN CREATIEF

Huisstijlen, boeken, brochures, folders, (ansicht)kaarten, posters, visitekaartjes en veel meer.

Amsterdamsestraatweg 656^d Utrecht www.libertaspascal.nl (030) 657 20 66 facebook.com/libertaspascal